

EDITORIAAL

Beste lezers,

Gisteren kon u op het strand getuige zijn van een bizar tafereel: een kring van mensen zat doodernstig een dictee te schrijven, voorgelezen door een megafon. Het betrof natuurlijk een actie van TAZ Talk. Het dictee werd geschreven door Wim Helsen en bevatte woorden als "geëmailleerd", "gekarameliseerd" en "apropos". The usual pain-in-the-ass stuff, dus. De winnaar, een doorgewinterde dicteefanaat, scoorde drie fouten. De rode lantaarn had er achtendertig. En nu hoor ik u denken: hoe zou de boordmatroos scoren? Slecht, afgaande op de laatste edities van Tazette. Ik geef het grif toe. Ik kan mij verstoppen achter tijdsdruk, pc-kwaaltjes, in laatste instantie misschien zelfs verstrooidheid. Maar toch. Ik voel een lichte gêne. "Muziekaal", "zinssnede", talloze typfouten, onaffe zinnen, ongemakkelijk gesplitste constructies, het maakt de vertering er niet gemakkelijker op. Om nog maar te zwijgen over Miet Warlops "Showband", "Roel Verviers", "Stijn Vrancken" en, voor het te obscuur wordt, "Stef Kamiel Karlens". Simon Van Buyten, u weet hoe gevoelig dat kan liggen, is geen veertien maar zestien. Bij deze vraagt uw boordmatroos om verschoning.

De laatste dagen komen eraan. Ook hier op de Tazette-redactie kan dat wel eens gevoeld worden. Er moet nog over veel geschreven worden, de belangrijke mensen moeten nog een interview krijgen, de nodige dankbetuigingen moeten overgebracht worden. Ondanks de gebruikelijke kantoorspanningen, is het hier toch een nest. Met alle connotaties denkbaar.

And the beat goes on. De jury krijgt zo stilaan meer dan een globaal afgetekend idee van wie in de prijzen zal vallen. Hoewel de lippen stijf opeen geperst blijven. Er zijn uiteraard lekken, de boordmatroos moet tenslotte zijn schip inspecteren, maar die blijven anoniem. En wat uit die spleten gesijpeld is, schrijf ik niet. Peter Anthonissen zal mij voorbeeldig vinden. Ik heb alleen het woord "Hollands" vaak horen vallen, zowel in positieve als in negatieve zin. Veel wijzer wordt u daar niet uit. Haha.

Uw eeuwig in curiositeit en schalksheid verblijvende,

boordmatroos

De Gebiologeerden van Cie De Koe, met Peter Van den Eede en Bas Teken

Dartelende Koe vogelt in weide vol kwartels

"De griel (Burhinus oedicnemus) komt voor op droog, open terrein. Hij rent snel over de grond en is deels een nachtdier."

In de Gebiologeerden belandt het TAZ-publiek in een ronduit idyllisch landschap. Voor vogelliefhebber Ludo Vanderplas (Peter VDE) is het biotoop aanvankelijk wat nat, maar het gaat nog net. Pakkend leggen de twee mannen in de vrije natuur vast hoe onleefbaar en gedwongen ze in dit leven staan. Je leert over de oorveren van braamsluipers, het aantal tenen van vetkwartels en de griel. Het zou de Koe niet zijn als je als lachend publiek niet plots beseft dat hier een struisvogel van een confrontatie in je darmen wordt gewrongen. Het gaat heus niet enkel om grasmussen en piepers. Na de windstorm kraakt het paradijs der ornithologen uiteen in een aanklacht tegen het rond de pot gehuppel en de onderdrukking. De spanning en de geremdheid zijn ondragelijk. Ze zouden elkaar de schedel in slaan met een vogelmagazine.

"Oh, is dat een nestje"

De Koe, nooit te beroerd om even te checken of het publiek nog mee is, houdt de hele zaal in de ban. Het komt plotsklaps tot een bijna waar poppenkastgeschreeuw naar die domme Jan Klaassen die nooit iets ziet. Meneeeeer Van den broek... In deze farce over pure eenzaamheid en geremdheid slagen de gebiologeerden er maar niet in om elkaar bloot te leggen. Passie blijft verworden in uitroepen als 'de kosmos is mooi' en 'kan ik er aan doen dat ik je niet begrijp'. Erwin Van den Broek (B. Teeken) dringt aan op fantasie en vliegen, maar er ontstaat steeds meer stress in het bos.

"Die vogels voelen die stress hoor"

Pas in de pikdonkerte van het grote vogelwoud komt het uiteindelijk tot de ware dialoog: een diep, lenig, verschroeiend heet en uiterst delicaat communicatiemoment van man tot man. Terwijl het publiek van Theater aan Zee zit te scheuren van het lachen versmelten het paradijs en de hemel.

Als de twee acteurs elkaar beloofd hebben om de Gebiologeerden nog voor jaren te koesteren, dan mag TAZ hopen dat deze voorstelling ooit nog eens terugkomt in Oostende. Bent u ticketloos voor vanavond kijk dan naar de vogels, want het zien van een griel, dat is volgens Ludo en Erwin pas echte ontroering. Sommige grielen versieren hun nest met kleine steentjes of konijnenkeutels. (SK)

GUNTER'S COMEDY CORNER

Elke dag trakteert stand-up comedian Gunter Lamoot u op een sappig woordje.

"Klant is koning" zei de professionele necrofiel, en hij pakte koning Boudewijn nog eens goed vanachter

Dat is 't

TAZ LATE NIGHT

Madensuyu

3de op Humo's Rock Rally, EP 'Adjust we' onder het Digital Piss Factory-label van Nid & Sancy.

00h30 in het Stationsbuffet

TAZETTE

EDITIE # 08 VR 05/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, GASMETERLAAN 201, 9000 GENT

"NIEMAND BRENGT ONS VAN ONS APROPOS"

Dictee op het strand met Alexander Devriendt van Ontroerend Goed.

Interview

"Hét evenement van het jaar"

Peter Craeymeersch is algemeen directeur van Toerisme Oostende vzw, samen met TarTarT vzw de organisator van TAZ. Een minzaam man, boordevol energie. Hij was erbij toen het festival in zijn kinderschoenen stond en blijft het gebeuren nauwlettend en van heel dichtbij volgen. Een gesprek met één van de peter van TAZ.

Meneer Craeymeersch, wat is uw band met Oostende?

PC: Ik kom eigenlijk uit Wingene, Flanders varkens valley. Negen jaar geleden verhuisde ik naar hier om bij Toerisme Oostende te komen werken als marketingspecialist. Vier jaar geleden, na het vertrek van mijn voorganger en founding father Geert Declerck, werd ik gepromoveerd tot directeur.

Hoe is Theater aan Zee door de jaren heen geëvolueerd?

PC: Ik herinner mij de eerste editie, dat was hét evenement van het jaar. De volledige organisatie was toen nog in handen van Oostende. Het was improviseren: veel last minute regelingen, roodgloeiende telefoons... Luc Muylaert en Mark Lybaert vormden een schitterend team. Na afloop dachten we: "dit is een blijver". Het werd een perfect huwelijk met de stad Oostende. De voedingsbodem was er en is er nog steeds.

Dat merkte ik ook toen ik Oostende ging verkopen op de World Travel Market in Londen. Het festival betekent een meerwaarde voor een verblijf in de stad. In 1998 voerde ik met Luc gesprekken over de toekomst van het festival. Het bleek dat we op dezelfde golfleengte zaten.

Wat zijn de grote pijlers van het festival?

PC: Inhoudelijk gezien is het een springplank voor jonge mensen. Het festival heeft een lage ontsluiting. Zo komen ook accidentele toeristen in aanraking met kwalitatief theater. TAZ is ook een evenement geworden dat mensen aantrekt. Het toont andere aspecten van Oostende, los van de kunstklassiekers Ensor, Spilliaert en Herr Seele. En er is natuurlijk de toffe sfeer.

Herinnert u zich enkele hoogtepunten?

PC: Veel. Er is ieder jaar wel iets waarvan je zegt: ongelofelijk. Het stuk "Lev" heeft mij ongelofelijk gecharmeerd. Het massaspektakel Metalvoice. Générique Vapeur. Ik herinner mij een grote tent aan het Zeehavenplein. (Jonghollandia) Tijdens de voorstelling waaide de wind erdoorheen en aan het eind werd het zeil weggehaald, waardoor je de zee zag. Ik ken die locatie door en door, maar toch was ik verrast. Dat is TAZ, iets nieuws doen met wat je kent.

Bent u zelf een theaterliefhebber?

PC: Ik ben vooral een muzikliefhebber. Nick Cave, Novastar. Als Metallica in het land is, ga ik zeker kijken. Festivals doe ik tegenwoordig minder. Misschien omdat het aanbod te groot is. De kwaliteit dreigt onder te gaan in de kwantiteit.

Heeft u een boodschap voor de TAZ-bezoeker?

PC: Laat u maar eens goed gaan!

Wij danken u voor dit gesprek.

COMEDY CORNER

Wim Helsen met publiek

Wouter Deprez

Tine Van den Wyngaert

Gunter Lamoot

Nomadengids Michiel vertelt

Spandoeken en zakdoeken, tomaten en rozen

“Die Nomaden”, vraagt een vrouw aan de infobalie, “wie zijn dat precies? Lopen die hier het hele jaar rond of komen die speciaal over van Afrika?” Ik vraag het mij ook soms af. Wie zijn de Nomaden? Ze duiken op wanneer het festival begint en verdwijnen weer even onopgemerkt wanneer TAZ naar zijn einde loopt.

Een oudere meneer vindt het een beetje beangstigend, met de bus vertrekken naar ergens in Oostende zonder te weten waar je terecht komt. Hij vraagt voor alle zekerheid of de bus bij aankomst toch niet zomaar plots wegrijdt. Als gids geven we graag een klein woordje uitleg. Vooral op de bus terwijl we ons evenwicht proberen te houden, geven we met veel plezier toeristische, geschiedkundige, folkloristische, naamkundige, aardrijkskundige uitleg met nu en dan een kleine quiz. De volle Nomadenbus vindt het wel fijn, en iedereen voelt zich plots een echte theatertoerist, fotoapparaat (mét flits) en paraplu in de aanslag.

Een eerste voorstelling. De gids geeft soms wel heel interessante en veelal onderhoudende informatie over gebouwen, omgeving en voorstellingen. We gaan een vervallen kolenhandel binnen. Enkele meisjes giechelen: “Dit is echt spannend, zo niet weten wat er precies komt en waar je precies bent of waar je moet zijn.” Enkele vaste Nomadengangers wandelen met kordate tred het gebouw binnen. Nomaden-anciens, zo worden ze genoemd.

De voorstelling is echt wel mooi. Een chique dame applaudisseert tot haar handen rood staan. Ze glundert, ze heeft er duidelijk van genoten. De Nomaden stropelen verder de stad in. Een tweede voorstelling. Een andere locatie. Een nieuwe theateroase. Sommige mensen herkennen dit gebouw, hier zijn ze vroeger al eens geweest. Spandoeken en zakdoeken, tomaten en rozen worden bovengehaald. Een oudere vrouw pinkt een kleine traan weg, een man wandelt resoluut de zaal uit nog vóór het applaus weerklinkt.

Karel S. vindt het fantastisch: “Het idee van die nomaden, zo van voorstelling naar voorstelling en dan die voorstelling zélf. Echt goed. Echt vree wijs.” Na de voorstelling verspreidt het publiek zich. De gids probeert zijn kudde bijeen te houden, maar sommigen kennen de omgeving of zijn met de fiets gekomen, en die zetten hun persoonlijke tocht verder. De gids neemt afscheid – ook hij vond u een fijn publiek. De rest van zijn kudde kruipt voldaan terug op de bus. Een mevrouw zingt bij het terugkeren naar Café Koer: “merci buschauffeur, merci...”

En de gids? Die glimlacht. Zaterdag keert hij terug naar zijn westijin in Afrika.

EN TOT SLOT...

Een festival is maar zo goed als het slotfeest, hoor je wel eens beweren. Een stelling die we niet durven tegenspreken. En dus: een stevige avond als slot van deze negende editie. Met achtereenvolgens:

14:00: Filmprojectie ‘De man die zichzelf voor Don Quichotte hield’ in het stationsbuffet

15:00: Toonmoment jongeren – theater – week in het stationsbuffet

15:00: Straatact door deelnemers Wispercursus op het Wapenplein

17:00: Toonmoment jongeren – theater – week in het stationsbuffet

19:30: Prijsuitreiking in het stationsbuffet door de voorzitters van de jury’s voor Jong Muziek en Jong Theater. Wie mag naar huis met een investeringsenveloppe van € 7.500 De spanning zal te snijden zijn!

21:00 – Centrale gast de Koe mag ook eens muziek spelen, na vele dagen theaterlabour. Met veel gasten en evenveel humor, samengebond in een concert getiteld ‘Het huisorkest met De Koe Extra Large’. U gelooft uw oren niet.

21:30 –Vertrek van fanfare ‘t Schoon Vertier aan ‘t Horloge op de dijk, met vervolgens een optocht naar het Klein Strand voor het traditionele vuurwerk dat om 22:30 begint.

22:30 – Vuurwerk op het Klein Strand

23:00 – Swingend slotfeest op Café Koer

01:00 – Voor wie nog eens stevig uit de bol wil gaan in een clubsfeer: de ultieme want allerlaatste gasten op deze editie zijn Nid & Sancy, bekend van stomende optredens op Pukkelpop, de soundtrack van Poes Poes Poes (het theaterfeuilleton waaraan o.a. de Koe meewerkte) en hun laatste, straffe cd ‘Talk To The Machine’. Als afsluiter serveren zij een dj-set in het Stationsbuffet.

Go out with a bang, noemen ze dat!

10 nooit eerder gestelde vragen aan... DIRK PAUWELS

Naast het serieuze werk vissen wij curieuzeneuzen van de redactie graag naar de kleine en grote dingen in het leven van onze festivalmensen, confidenties die u natuurlijk op het puntje van uw stoel doen kruipen. In het stationsbuffet overvielen we deze morgen Dirk Pauwels, artistiek leider van Victoria.

1. Wat is voor u een echte Gentenaar?

DP: Een Gentenaar heeft een grote muil, een afschuwelijke “r” en een rare koppigheid. Hij geeft de indruk gesloten te zijn, maar eigenlijk is hij heel open. De deur staat altijd op een kier. Als je beleefd bent en recht in de ogen kijkt, dan laat hij je binnen. Een echte Gentenaar heeft ook iets vulgairs. En hij is een geboren leugenaar. Hij gelooft zijn eigen leugens.

2. Wat is het meest ontstellende dat u ooit over uzelf vernomen heeft?

DP: Ik heb de naam dat ik een arrangeur ben. Dat ik op slinkse wijze dingen kan arrangeren. Eigenlijk is dat niet waar, mensen die mij kennen weten dat. Ik kan wel dingen regelen, maar dat is iets anders dan arrangeren.

3. Wat wilde u worden als kind?

DP: Onderwijzer. Ik kom uit een familie van onderwijzers. Ik keek op naar de kielen die onderwijzers droegen, die vond ik cool.

4. Wat is het toppunt van onbeschoutheid?

DP: Mensen die met hun handen in hun bord zitten.

5. Wat voelt u als vader bij het succes van uw dochter als theatermaker?

DP: Trots is een verkeerde benaming daarvan. Ik vind het een logica. Als ze talent heeft, dan moet ze dat ook realiseren. Veel mensen zien er nepotisme in, dat Lies bij Victoria werkt. Maar die kunnen mijn kloten kussen. Ik vind het belangrijk dat je werkt met mensen die je graag ziet, en ik zie mijn dochter graag. En dat ik in haar werk mijzelf herken, is fantastisch.

6. Zijn er plat commerciële cultuurproducten die u kunnen bekoren?

DP: Op televisie dan. Blind date. Dat is voor mij het summum. Het is bijna een antropologisch programma. Wat je daar ziet zijn mensen die niet weten wat er hen aangedaan wordt. Afleveringen met oudere mensen vind ik het boeiendst. Hoewel liefde op oudere leeftijd iets apart is, zie je de kandidaten zich gedragen als achttienjarigen.

7. Is er leven na Victoria?

DP: Ik denk dat ik iets ga moeten doen... als ik dat niet vind, is dat voor mij menselijke ellende. Niets meer te doen hebben, tot het koor van gepensioneerden behoren, dat is ondraaglijk. Maar ik heb wel plannen in mijn hoofd.

8. Zou u met iemand van uw artiesten trouwen voor een verblijfsvergunning?

DP: Ik denk het wel. Ook omdat ik, altijd aangetrokken geweest ben door het illegale. Je moet alles doen voor artiesten om ze te laten werken.

9. Wat is de beste tendens in het theaterlandschap, de laatste 10 jaar?

DP: Dat het creatietheater het repertoiretheater voorbijgestoken heeft. En dat er daardoor nieuw repertoiretheater ontstaat, niet uit de geschiedenis.

10. Wat is uw lievelingsgedicht?

DP: Even denken. Piet Paaltjens. De regels “ik wou dat ik twee hondjes was/ dan kon ik samen spelen.” Prachtig.

Dankjewel voor dit gesprek.

VERRASSINGSACT

Op zaterdag 6 augustus, om 15h15, kan u genieten van een extra straattheateract. Afspraak op het Wapenplein, na de act van Wisper.

Bij regenval vinden zowel Wisper als de verrassingsact plaats om 16 uur op Café Koer aan het stationsplein.

